

La frase del dia

“Iglesias fa una consulta trucada per justificar una votació contrària a la investidura i votant amb la ultradreta”

Pedro Sánchez, PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL EN FUNCIONS

Tribuna

Jordi Cabré. Periodista i escriptor

Manhattan

Woody Allen i la llista de raons per viure, penúltima escena de *Manhattan*. Groucho Marx, Willie Mays, el segon moviment de la simfonia *Júpiter*, etcètera. Que l'hagin projectada aquests dies al cinema Phenomena. Que l'hàgim pogut comentar. Que existeixi Phenomena. *Pictures of You*. *Un flirt avec toi*. *One Way Trigger*. Captar una bella freqüència modulada, i sintonitzar-hi. L'excés de pólvora de la nit de Sant Joan. L'olor de pètal gastat del dia de Sant Jordi a les vuit del vespre. L'olor viva de les palmes encara sense beneir. L'olor de molsa de Santa Llúcia. *At Last* cantada per Etta James. *Because* cantada per una multiplicació coral dels Beatles. *Hey Jude* cantada al cotxe per la Berta. L'últim fragment d'*Ulisses*, Les Amèriques de Pla, el París de Hemingway. Aquesta lluna, avui, a Cadaqués. L'ostra amb *ceviche* del Talla. Els tomàquets de l'hort del pare d'en Juanito del Marina. El Bloody Sake del Marítim. La coca-cola. L'arròs a la cubana. Fer un morreig a un préssec. La coca-cola, un altre cop i sempre. Els duels de piano vell de la casa Beethoven de la Rambla. El primer pis del Cafè de l'Òpera. Els caps de gamba del mateix Juanito, la mà de Déu esculpida per Rodin. L'olor de merceria Font de Viladrau que fa la merceria Font de Viladrau. El xarleston vital de Dalí. Les pells de Ramon Casas. Els peixos i els pans erigint del gran llenç de fang de Barceló a la catedral de Palma. Les capses de música com a regal. *Girls in white dresses with blue satin sashes*. Un vestit estampat comprat de pressa, com qui retalla una cortina. Julie Andrews. Walt Disney. Verdi. Txaikovski. Miró.

QUE EM DIGUIS QUE FAIG CARA D'ESTÀTUA ROMANA. No grega, no: romana. Els començaments. La pell de gallina. *Manhattan*, la pel·lícula. *Manhattan*, *Rhapsody in Blue*. *Manhattan*, el final.

Manhattan, la ciutat. Els murals plens de Christy Girls al Cafe des Artistes, al carrer 67 amb Central Park. I ja que ens queda a prop, Strawberry Fields. Els murals d'en Sert al Rockefeller, però també a la catedral de Vic o al Palau March de Palma, amb negrets inesperats pujant a un globus. Pujar al Matalgalls. Dormir a Sant Segimon. Posar-me els calçotets d'en Xavi, i sentir-lo encara riure. El contacte del peu amb l'espart. L'homenatge a George Harrison al Royal Albert Hall, sencer, en bucle. El text de la xapa de la noia d'*El show de Truman*, és a dir, que el final sigui sempre un interrogant. Chopin. Debussy. Baudelaire, *enivrez-vous*, collons. Del que sigui. La independència de Catalunya. La Sagrada Família aixafant la quadrícula de Cerdà. Beethoven agafant el destí pel coll, Dalí matant el pare, la Lali Trias posant-se a caminar. Les camises de lli. Que t'hagis tornat a

“Els terres de ceràmica tèbia. La cervesa freda. La sopa bullint. Un cop de puny de ceba crua. Contemplar una tempesta d'estiu gairebé vestint-se per a l'ocasió

posar a escriure. Les mans expressives quan es mouen. Les fileres de bombetes de festa major. Un bany nocturn al mar. La sal enganxada a la pell, i deixar-la estar durant algunes hores. Un silenci llarg enmig d'una conversa. Sintonitzar aquella freqüència, de nou. Que se me'n vagin els peus a cada *Close To me*, versió trompetes. Dormir amb el cul a l'aire. Els ous ferrats. El mal de panxa de tant riure. Dos o tres amics. Un golàs d'en Xavier. El dia que acabes una novel·la.

EL DIA QUE COMENCES UNA NOVEL·LA. Veure sortir el primer sol de l'any al far del cap de Creus. Veure marxar l'últim sol de l'estiu al far de cap de Creus. Orwell, Sagarra, Monzó, Lorca, Maragall. Warhol, Hirst, Plensa. Els botons ergonòmics d'un Chester. Fer peuetes al llit. Les històries de por. L'olor amarga del fum de pipa. Ser del Barça. La paraula maduixa, la paraula sempre viva. Que no hi hagi paraules originals per a dir t'estimo. Jeure a l'herba. Sentir passar un cop de vent. Viure amb l'antena posada per si sona aquella freqüència, per si un dia s'alça un dit o cau un llamp. Una copa al Blau. Fer d'amfitrió. Provocar les coses. Muntar un suquet. Spielberg. Wilder. Audrey. Redford. Els terres de ceràmica tèbia. La cervesa freda. La sopa bullint. Un cop de puny de ceba crua. Contemplar una tempesta d'estiu gairebé vestint-se per a l'ocasió. La terrassa de l'hostal Empúries. Les terrasses amb vistes al passeig de Gràcia. Seure al terra, de cop, inesperadament, sense avisar. Veure dibuixar floretes al paper, de forma inconscient. El formigueig de quan ho miro. Fer cas de les ones, dels corrents, del fluir subterrani. Deixar d'escoltar i passar a sentir. No pensar tant. Callar una mica. Alçar el cap. “La cara de Tracy”, clouria Woody en aquest moment. I després imposaria un silenci. Bé, i uns violins. Em sembla.

De set en set

Enric Serra

El mirall de Josep Pla

Vivim dies estranys, de xaforç climàtica i política i tot es fa calorós, pesat i suat. La data de la sentència contra

els presos polítics es va acostant i no hi ha indicis que s'aconsegueixi prou consens ni per fer una aturada simbòlica. Els partits independentistes dediquen més esforços a posar-se pals a les rodes reciprocament i a disputar-se parcel·les de poder que no pas a enfortir el front comú sobiranista. Tot decau i aquella República que havia de ser com una plaça major ha passat a ser un carreró curt sense sortida. Ens veiem incapaços de trobar sentit al buit que ha omplert els dies des de l'1-O. I quan ens preguntem per què la mandra d'endevinar les respostes fàcils ens fa fugir cap a altres entreteniments, com la lectura. Aleshores l'atzar –o la predeterminació– pot fer que ensopeguem amb textos que fan l'efecte d'una llum aclaridora.

Fer-se totes les il·lusions possibles i altres notes disperses és un treball del professor Francesc Montero que recull notes diverses de Josep Pla escrites entre el 1950 i la fi dels seixanta. Entre les pàgines 68 i 79 de l'edició de Destino, s'hi pot trobar una nota que radiografia la idiosincrasia dels catalans. No hi ha prou espai per reproduir-la sencera ni seria honest citar-ne algunes frases deslligant-les del context literari i semàntic del conjunt de l'article, encara que m'atreveixo a citar-ne una a tall d'exemple: “El primer drama del català consisteix en què té por de ser ell mateix.” Però llegeixin-la sencera i veuran que Josep Pla, efectivament, seguia l'exemple de Stendhal i passava el mirall al seu voltant per descriure el que veia, que seixanta anys més tard no ha canviat essencialment.

Sísif

Jordi Soler

